

SUUREN MURROKSEN VUOSI

Lokakuun XII vuosipäiväksi

Kulunut vuosi on ollut suuren **murroksen** vuosi kaikilla sosialistisen rakennustyön rintamilla. Tämä murros on käynyt ja käy edelleenkin sosialismin päättäväisen **hyökkäyksen** merkeissä kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan. Tämän hyökkäyksen luonteenomainen erikoisuus on se, että se on jo antanut meille useita ratkaisevia **menestyksiä** kansantaloutemme sosialistisen uudestirakentamisen (rekonstruktion) perusaljoilla.

Tästä seuraa, että puolue osasi tarkoituksenmukaisesti käyttää perääntymistämme uuden talouspolitiikan ensi vaiheissa järjestääkseen sitten, sen seuraavissa vaiheissa, **käänte**n ja suorittaakseen **menestyksellisen hyökkäyksen** kapitalistisia aineksia vastaan.

Uutta talouspolitiikkaa käytäntöön otettaessa Lenin sanoi:

„Me peräännyimme nyt, ikään kuin peräännyimme taaksepäin, mutta me teemme sen perääntyäksemme aluksi ja ottaaksemme sitten vauhtia sekä harpataksemme voimakkaammin eteenpäin. Vain tällä yhdellä ehdolla me peräännyimme taaksepäin toteuttaessamme uutta talouspolitiikkaamme... aloittaaksemme perääntymisen jälkeen mitä itsepintaisimman hyökkäyksen eteenpäin“ (XXVII osa, s. 361—362).

Kuluneen vuoden tulokset ovat ilmeisenä todistuksena siitä, että puolue täyttää työssään menestyksellä tätä Leninin ratkaisevaa ohjetta.

* * *

Jos katsomme kuluneen vuoden tuloksia taloudellisen rakennustyön alalla, jolla on meille ratkaiseva merkitys, niin hyökkäyksemme **menestykset** tällä rintamalla, **saavutuksemme** kuluneena vuotena voidaan sisällyttää kolmeen peruskohtaan.

I

TYÖN TUOTTAVAISUUDEN ALALLA

Tuskinpa voidaan asettaa epäilyn alaiseksi sitä, että yksi kaikkein tärkeimpiä tosiasioita rakennustyössämme viime vuoden aikana on se tosiasia, että meidän on onnistunut saada aikaan **ratkaiseva käänne** työn tuottavaisuuden alalla. Tämä käänne ilmeni työväenluokan miljoonajoukkojen **luovan aloitteellisuuden** ja valtavan **työinnostuksen** kehittymisessä sosialistisen rakennustyön rintamalla. Se on ensimmäinen **perussaavutuksemme** kuluneen vuoden aikana.

Joukkojen luovan aloitteellisuuden ja työinnostuksen kehittämistä on kannustettu kolmella peruslinjalla:

a) taistelussa byrokratismia vastaan, joka kahtlehtii joukkojen aloitteellisuutta ja aktiivisuutta työssä — **itsekritiikin** avulla;

b) taistelussa lorpvillijoita ja proletaarisen työkurin hajoittajia vastaan — **sosialistisen kilpailun** avulla;

c) taistelussa rutiinia ja piintyneisyyttä vastaan tuotannossa — keskeytymättömän työviikon järjestämisen avulla.

Tuloksena meillä on mitä suurin saavutus työn rintamalla työväenluokan miljoonajoukkojen työinnostuksen ja keskinäisten haasteiden muodossa valtavan maamme kaikilla ääriillä. Ja tämän saavutuksen merkitys on todella arvaamaton, sillä vain miljoonajoukkojen työinnostus voi turvata sen työn tuottavuuden yhä edistyvän kasvun, jota ilman ei sosialismin lopullista voittoa kapitalismista meidän maassamme voida ajatellakaan.

„Työn tuottavuus“, sanoo Lenin, „on loppujen lopuksi kaikkein tärkeintä, pääasia uuden yhteiskuntajärjestelmän voitolle. Kapitalismi on luonut sellaisen työn tuottavuuden, jommoista ei maaorjuuden aikana tunnettu. Kapitalismi voidaan lopullisesti voittaa ja tulee lopullisesti voitetuksi sillä, että sosialismi luo uuden, paljoo korkeamman työn tuottavuuden“ (XXIV osa, s. 342).

Tämän perusteella Lenin on sitä mieltä, että:

„Meidän täytyy tulla sen työinnostuksen, sen työtahdon, sen sitkeyden läpitunkemiksi, josta nyt riippuu työläisten ja talonpoikain mitä nopein pelastus, kansantalouden pelastus“ (XXV osa, s. 477).

Sellainen on tehtävä, jonka Lenin asetti puolueelle.

Kulunut vuosi on osoittanut, että puolue täyttää menestyksellisesti tätä tehtävää voittaen päättäväisesti tällä tiellä olevat vaikeudet.

Siten on asianlaita ensimmäisen tärkeän saavutuksen suhteen, jonka puolue on kuluneena vuotena saavuttanut.

II

TEOLLISUUDEN RAKENTAMISEN ALALLA

Erottamattomassa yhteydessä tämän puolueemme ensimmäisen saavutuksen kanssa on sen toinen saavutus. Tämä puolueen toinen saavutus on se, että me olemme kuluneen vuoden aikana saaneet pääpiirteissään suotuisasti ratkaistuksi **kysymyksen varojen kasaantumisesta** raskaan teollisuuden perusrakennustöitä varten, olemme ottaneet **joudutetun vauhdin** tuotantovälineiden tuotannon kehittämässä ja luoneet edellytykset maamme muuttamiselle **metallimaaksi**.

Tässä on toinen **perussaavutuksemme** kuluneen vuoden aikana.

Kevyen teollisuuden probleemi ei ole erikoisen vaikea. Sen olemme jo ratkaisseet joku vuosi sitten. Vaikeampi ja tärkeämpi on raskaan teollisuuden probleemi.

Vaikeampi, koska se vaatii valtavia sijoituksia, eikä raskas teollisuus, kuten teollisessa suhteessa takapajuisten maiden historia osoittaa, selviydy ilman hyvin suuria pitkäaikaisia lainoja.

Tärkeämpi, sillä ilman raskaan teollisuuden kehittämistä me emme voi rakentaa minkäänlaista teollisuutta, emme voi suorittaa mitään teollistamista.

Ja kun meillä ei ole ollut eikä ole pitkäaikaisia lainoja eikä edes jossain määrin pitkäaikaista luottoakaan, käy probleemin **kärkevyys** meille selvääkin selvemmäksi.

Tämä juuri onkin lähtökohtana **kaikkien** maiden kapitalisteille, kun he kieltäytyvät antamasta meille

lainoja ja luottoa luullen, että me emme selviydy omin voimin kasaantumisprobleemista, epäonnistumme raskaan teollisuuden uudestirakentamiskysymyksessä ja meidän on pakko mennä heidän luokseen kumaruksille, velkaorjuuteen.

Mutta mitä sanovat meille tässä suhteessa kuluneen vuoden tulokset? Kuluneen vuoden tulosten merkitys on siinä, että ne lyövät rikki herrojen kapitalistien laskelmat.

Kulunut vuosi on näyttänyt, että huolimatta Neuvostoliiton julkisesta ja salaisesta finanssisaarrosta me emme ole menneet kapitalisteille velkaorjuuteen ja olemme ratkaisseet menestyksellisesti omin voimin kasaantumisprobleemin laskien perustuksen raskaalle teollisuudelle. Sitä eivät nyt voi kieltää edes työväenluokan pahimmatkaan viholliset.

Ja todellakin, ensinnäkin, kun pääomasijoitukset suurteollisuuteen tekivät kuluneena vuonna yli 1.600 miljoonaa ruplaa, josta määrästä noin 1.300 miljoonaa ruplaa meni raskaaseen teollisuuteen, ja pääomasijoitukset suurteollisuuteen tänä vuonna tekevät yli 3.400 miljoonaa ruplaa, mistä yli 2.500 miljoonaa ruplaa menee raskaaseen teollisuuteen; toiseksi, kun suurteollisuuden kokonaistuotanto lisääntyi viime vuonna 23 prosentilla, siihen luettu raskaan teollisuuden tuotanto 30 prosentilla, ja suurteollisuuden kokonaistuotannon täytyy kuluvana vuotena kasvaa 32 prosentilla, siihen luettu raskaan teollisuuden tuotanto 46 prosentilla,— niin eikö ole selvää, että kasaantumisprobleemi raskaan teollisuuden rakentamiseksi ei tuota meille enää voittamattomia vaikeuksia.

Miten voidaan asettaa epäilyksen alaiseksi se, että me kuljemme joudutetuin askelin eteenpäin raskaan teollisuutemme kehittämisen alalla, sivuuttaen entisen vauhdin ja jättäen taaksemme „ammoisen“ takapajuisuutemme?

Voidaanko kaiken sanotun jälkeen ihmetellä sitä, että viisivuotissuunnitelman ennakoarvelut kuluneeseen vuoteen nähden täyttyivät yli odotuksen ja että viisivuotissuunnitelman optimaalinen variantti, jota porvarilliset kynäniekat pitivät „saavuttamattomana haaveena“ ja joka saattoi meidän oikeisto-opportunistimme (Buharinin ryhmän) kauhun valtaan, on todellisuudessa muuttunut viisivuotissuunnitelman minimaaliseksi variantiksi?

„Venäjän pelastuksena“, sanoo Lenin, „ei ole ainoastaan hyvä sato talonpoikaistaloudessa,— se on vielä vähän,— eikä ainoastaan se, että kulutustavaroita talonpoikaistolle tuottava kevyt teollisuus on hyvässä kunnossa,— sekin on vielä vähän,— meille on välttämätön myös raskas teollisuus... Ilman raskaan teollisuuden pelastamista, ilman sen kuntoonpalauttamista me emme voi rakentaa minkäänlaista teollisuutta, ja ilman sitä me yleensä joudumme perikatoon itsenäisenä maana... Raskas teollisuus tarvitsee valtion apurahoja. Ellemme niitä löydä, niin me tuhoudumme sivistysvaltiona—puhumattakaan sosialistisesta valtiosta“ (XXVII osa, s. 349).

Näin jyrkästi Lenin muotoilee kasaantumisprobleemin ja puolueen tehtävän raskaan teollisuuden rakentamisessa.

Kulunut vuosi on osoittanut, että puolue selviytyy menestyksellisesti tästä tehtävästä voittaen päättäväisesti kaikki vaikeudet tällä tiellä.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että teollisuudella ei enää tule olemaan suuria vaikeuksia. Raskaan teollisuuden rakentamistehtävä ei riipu vain kasaantu-

misprobleemista. Se riippuu vielä kaaderiprobleemista, probleemista, joka koskee:

a) kymmenien tuhansien neuvostomielisten tekniikkojen ja specialistien **mukaanvetämistä** sosialistiseen rakennustyöhön ja

b) uusien punaisten tekniikkojen ja punaisten specialistien **valmistamista** työväenluokan riveistä.

Jos kasaantumisprobleemi voidaan pääasiassa katsoa ratkaistuksi, niin kaaderiprobleemi odottaa vielä ratkaisuaan. Ja kaaderiprobleemi on nyt, teollisuuden teknillisen uudestirakentamisen aikana, sosialistisen rakennustyön ratkaiseva probleemi.

„Tärkein, mitä meiltä puuttuu“, sanoo Lenin, „on kulttuuri, taito hallita... Taloudellisesti ja poliittisesti **uusi talouspolitiikka** takaa meille täydellisesti mahdollisuuden sosialistisen talouden perustan rakentamiseen. Kysymys on „vain“ proletariaatin ja sen etujoukon kulttuurivoimista“ (XXVII osa, s. 207).

Ilmeisesti tässä on ennen kaikkea puhe „**kulttuuri-voimien**“ probleemista, kaaderien probleemista taloudellista rakennustyötä varten yleensä ja teollisuuden rakennustyötä ja johtamista varten erikoisesti.

Mutta tästä seuraa, että huolimatta mitä suurimmista saavutuksista varojen kasaantumisen alalla, joilla saavutuksilla on oleellinen merkitys raskaalle teollisuudelle, ei raskaan teollisuuden rakentamisprobleemia voida katsoa täysin ratkaistuksi ennen kuin kaaderiprobleemi tulee ratkaistuksi.

Tästä johtuu puolueen tehtävä — on käytävä suoraan käsiksi kaaderiprobleemiin ja valloitettava tämä linnoitus hinnalla millä hyvänsä.

Siten on asianlaita toisen saavutuksen suhteen, jonka puolue on kuluneena vuotena saavuttanut.

III

MAATALOUDEN RAKENTAMISEN ALALLA

Lopuksi puolueen kolmannesta saavutuksesta kulu-
neena vuotena, joka saavutus on elimellisessä yhtey-
dessä kahden ensimmäisen saavutuksen kanssa. Kysy-
mys on **perinpohjaisesta käänteestä** maanviljelyksemme
kehityksessä pienestä ja takapajuisesta **yksilöllisestä**
taloudesta suureen ja edistyneimpään **kollektiiviseen**
maanviljelykseen, yhteiseen maanmuokkaukseen, kone-
ja traktoriasemiin, artteleihin ja kolhooseihin, jotka
nojautuvat uuteen tekniikkaan, ja vihdoin jättiläis-
mäisiin neuvostotiloihin, jotka ovat varustetut sadoilla
traktoreilla ja kombaineilla.

Puolueen saavutus tällä alalla on se, että meidän
on onnistunut **kääntää** talonpoikaiston perusjoukot
monilla alueilla vanhalta, **kapitalistiselta** kehitystieltä,
josta hyötyy vain kourallinen kapitalistipohattoja,
samalla kun talonpoikain valtavan enemmistön on
pakko köyhtyä ja kitua kurjuudessa,— uudelle, sosia-
listiselle kehitystielle, joka tunkee syrjään kapitalisti-
pohatat, mutta aseistaa keskitalonpojat ja maalaisköy-
hällistön uudella tavalla, aseistaa heidät uusilla
työvälineillä, aseistaa traktoreilla ja maatalouskoneilla,
antaakseen heille mahdollisuuden päästä kurjuudesta
ja kulakkien ikeestä yhteisen, kollektiivisen maan-
viljelyn leveälle tielle.

Puolueen saavutus on siinä, että meidän on onnis-
tunut järjestää tämä **perinpohjainen käänne** itse
talonpoikaiston syvissä riveissä ja johtaa mukamme
maalaisköyhällistön ja keskitalonpoikien laajat joukot,

uskomattoman suurista vaikeuksista huolimatta, huolimatta hurjasta vastarinnasta kaikkien ja kaikenlaisten mustien voimien taholta, kulakeista ja papeista poroporvareihin ja oikeisto-opportunisteihin saakka.

Tässä muutamia numeroita.

Vuonna 1928 oli neuvostotilojen kylvöala 1.425 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto yli 6 miljoonaa sentneriä (yli 36 miljoonaa puutaa), kolhoosien kylvöala oli 1.390 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto noin $3\frac{1}{2}$ miljoonaa sentneriä (yli 20 miljoonaa puutaa).

Vuonna 1929 oli neuvostotilojen kylvöala 1.816 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto noin 8 miljoonaa sentneriä (noin 47 miljoonaa puutaa), kolhoosien kylvöala 4.262 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto noin 13 miljoonaa sentneriä (noin 78 miljoonaa puutaa).

Tulevan vuoden 1930 aikana tulee neuvostotilojen kylvöala kontrollinumeroiden mukaan nähtävästi olemaan 3.280 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto 18 miljoonaa sentneriä (noin 110 miljoonaa puutaa), kolhoosien kylvöala tulee olemaan varmasti 15 miljoonaa hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto noin 49 miljoonaa sentneriä (noin 300 miljoonaa puutaa).

Toisin sanoen, tulevana vuotena 1930 neuvostotilojen ja kolhoosien viljakasvien tavaratuotanto tulee olemaan yli 400 miljoonaa puutaa, s.o. yli 50 prosenttia koko maatalouden viljakasvien tavaratuotannosta (tavaravaihto maaseudun ulkopuolella).

On myönnettävä, että sellaista myrskyistä kehitysnopeutta ei tunne edes meidän yhteiskunnallistettu

suurteollisuutemmekaan, jonka kehitysnopeudelle on yleensä ominaista suuri vauhti.

Selvää on, että meidän nuorella sosialistisella (kolhoosien ja neuvostotilojen) suurmaanviljelyksellämme on suuri tulevaisuus, että se tulee näyttämään ihmeitä kasvun alalla.

Tämän ennenkuulumattoman menestyksen kolhoosirakennustyön alalla selittävät useat syyt, joista olisi pantava merkille ainakin seuraavat.

Se saa selityksensä ennen kaikkea siitä, että puolue on noudattanut leniniläistä joukkojen kasvattamisen politiikkaa lähentäen talonpoikaisjoukkoja johdonmukaisesti kolhooseihin juurruttamalla osuustoimintaa ja osuustoiminta-aatetta. Se saa selityksensä siitä, että puolue on käynyt menestyksellistä taistelua sekä niitä vastaan, jotka ovat koettaneet juosta liikkeen edelle ja dekretoida kolhoosien kehitystä („vasemmistolaiset“ fraasiniekat), että niitä vastaan, jotka ovat pyrkineet kiskomaan puoluetta takaisin ja jäämään liikkeen häntäpäähän (oikeistolaiset tomppelit). Ilman tällaista politiikkaa ei puolue olisi voinut muuttaa kolhoosiliikettä itse talonpoikien todelliseksi joukkoliikkeeksi.

„Kun Pietarin proletariaatti ja Pietarin varuskunnan sotilaat ottivat käsiinsä vallan“, sanoo Lenin, „niin he tiesivät varsin hyvin, että rakennustyö maaseudulla kohtaa suuria vaikeuksia, että tässä täytyy kulkea asteittaisemmin, että olisi mitä suurinta tyhmyyttä yrittää dekreeteilla, lakisäädöksillä saattaa voimaan maan yhteismuokkausta, että siihen voisi lähteä mitätön määrä tietoisia talonpoikia, mutta talonpoikien valtava enemmistö ei asettaisi tätä tehtävää. Ja tämän vuoksi me rajoitumme siihen, mikä oli ehdottomasti välttämätöntä vallankumouksen kehityksen etujen kannalta: ei saa missään tapauksessa kiirehtiä joukkojen

kehityksen edelle, vaan on odotettava, kunnes näiden joukkojen omasta kokemuksesta, niiden omasta taistelusta kasvaa liike eteenpäin“ (XXIII osa, s. 252).

Kun puolue on saanut kolhoosirakennustyön rintamalla mitä suurimman voiton, on se tapahtunut siksi, että se on tarkoin seurannut tätä Leninin taktillista ohjetta.

Toiseksi, tämä tavaton menestys maataloudellisessa rakennustyössä saa selityksensä siitä, että Neuvostovalta on oikein ottanut huomioon sen, että talonpoikaisto tarvitsee yhä enemmän uutta kalustoa, uutta tekniikkaa, että se on oikein ottanut huomioon talonpoikaiston aseman toivottomuuden maanmuokkauksen vanhojen muotojen vallitessa ja tämän kaiken huomioonottaen järjestänyt sille ajoissa avun maanviljelyskoneiden vuokra-asemien, traktorikolonien, kone- ja traktoriasemien muodossa, maan yhteismuokkauksen järjestämisen muodossa, juurruttamalla kolhooseja sekä vihdoin auttamalla kaikin puolin talonpoikaistaloutta neuvostotilojen voimilla.

Ensi kerran on ihmiskunnan historiassa maailmaan ilmestynyt sellainen valta, Neuvostojen valta, joka on käytännössä todistanut haluavansa ja kykenevänsä antamaan talonpoikaiston työtätekeville joukoille järjestelmällistä ja jatkuvaa tuotannollista apua.

Eikö ole selvää, että talonpoikaiston työtätekevät joukot, jotka ovat ammoisista ajoista kärsineet kaluston puutetta, eivät ole voineet olla tarttumatta tähän apuun astumalla kolhoosiliikkeen uralle?

Ja voidaanko ihmetellä sitä, että työläisten vanhaa tunnusta: „katse maaseutuun päin“ tulee nähtävästi

tästä lähtien täydentämään kolhoositalonpoikain uusi tunnus: „katse kaupunkiin päin“?

Vihdoin, tämä tavaton menestys kolhoosirakennustyön alalla saa selityksensä siitä, että tämän tehtävän ovat ottaneet käsiinsä maamme eturivin työläiset. Tarkoitin työläisprikaateja, joita on kymmenittäin ja sadoittain levinnyt maamme tärkeimmillä alueilla. On myönnettävä, että kaikista olevista ja mahdollisista kolhoosiliikkeen propagandisteista ovat työläispropagandistit parhaita propagandisteja talonpoikaisjoukkojen keskuudessa. Mitä ihmeellistä voi olla siinä, että työläisten on onnistunut saada talonpojat vakuuttaneiksi kollektiivisen suurtalouden paremmuudesta pieneen yksilötalouteen verrattuna, varsinkin kun olemassaolevat kolhoosit ja neuvostotilat ovat havainnollisena esimerkkinä, joka kuvaa tätä paremmuutta?

Sellaisella pohjalla on syntynyt meidän saavutuksemme kolhoosirakennustyön alalla, saavutus, joka on mielestäni tärkein ja ratkaisevin kaikista viime vuosien saavutuksista.

„Tieteen“ vastaväitteet 40—50 tuhannen hehtaarin suurviljatehtaiden järjestämisen mahdollisuutta ja tarkoituksenmukaisuutta vastaan ovat luhistuneet ja hajonneet kuin tuhka tuuleen. Käytäntö on kumonnut „tieteen“ vastaväitteet osoittaen vielä kerran, että ei vain käytännön ole otettava oppia „tieteeltä“, vaan että ei olisi haitaksi, jos „tiedekin“ ottaisi oppia käytännöltä.

Kapitalistisissa maissa eivät suuret viljatehdasjättiläiset menesty. Mutta meidän maamme on sosialistinen maa. Tätä „pientä“ eroa ei saa unohtaa.

Siellä, kapitalistimaissa, ei voida järjestää suurta viljatehdasta ostamatta useita maapalstoja tai maksamatta absoluuttista maakorkoa, mikä ei voi olla rasittamatta tuotantoa suunnattomilla menoilla, sillä siellä vallitsee maan yksityisomistus. Meillä sitävastoin ei ole absoluuttista maakorkoa eikä maapalstojen ostoa eikä myyntiä, mikä ei voi olla luomatta suotuisia ehtoja suuren viljatalouden kehitykselle, sillä meillä ei ole maan yksityisomistusta.

Siellä, kapitalistimaissa, on suurten viljatalouksien tarkoituksena hankkia enimmäismäärä voittoa tai ainakin sellaista voittoa, joka vastaa niin sanottua keskinkertaista voitonormia, mitä ilman, yleensä puhuen, pääomalla ei ole halua puuttua viljatalouden järjestämiseen. Meillä sitävastoin suuret viljataloudet, jotka samalla ovat valtion talouksia, eivät tarvitse kehittyäkseen enimmäismäärää voittoa eikä keskinkertaista voitonormia, vaan ne voivat tyytyä vähimmäisvoittoon ja joskus tulla toimeen kokonaan ilman voittoa, mikä taas luo suotuisat ehdot suuren viljatalouden kehittämiseksi.

Ja lopuksi, kapitalismin vallitessa suurille viljatalouksille ei ole tarjolla erikoista edullista luottoa eikä erikoisia helpotuksia veroihin nähden, kun taas neuvostojärjestelmän vallitessa, jonka tarkoituksena on sosialistisen sektorin tukeminen, tällaisia helpotuksia on ja tulee olemaan.

Kaiken tämän on kunnianarvoisa „tiede“ unohtanut.

Luhistuneet ja hajonneet kuin tuhka tuuleen ovat myös oikeisto-oppoportunistien (Buharinin ryhmän) väitteet siitä, että:

a) talonpojat eivät lähde kolhoosiin,

b) kolhoosien kehittämisen joudutettu vauhti voi vain aiheuttaa joukkomitassa ilmenevää tyytymättömyyttä sekä talonpoikaiston ja työväenluokan välisen liittoyhteyden purkautumisen,

c) sosialistisen kehityksen „valtatieinä“ maaseudulla eivät ole kolhoosit, vaan osuustoiminta,

d) kolhoosien kehittäminen ja hyökkäys maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan voi jättää maan ilman viljaa.

Kaikki tuo vanha porvarillis-liberaalinen roju on luhistunut ja hajonnut kuin tuhka tuuleen.

Ensinnäkin, talonpojat ovat lähteneet kolhooseihin, ovat lähteneet kokonaisin kylin, kunnittain, piireittäin.

Toiseksi, kolhoosijoukkoliike ei heikennä, vaan lujittaa liittoyhteyttä antaen sille uuden, tuotannonperustan. Nyt sokeatkin näkevät, että vaikka talonpoikaiston perusjoukoissa lieneekin jonkinlaista vakavaa tyytymättömyyttä, niin se ei koske Neuvostovallan kolhoosipoliittikkaa, vaan sitä, että Neuvostovalta ei ehdi kolhoosiliikkeen kasvun mukana koneiden ja traktoreiden hankkimisessa talonpojille.

Kolmanneksi, kiista maaseudun sosialistisen kehityksen „valtatiestä“ on skolastista kiistaa, Eichenwaldin ja Slepkin tyypisten nuorten pikkuporvarillisten liberaalien arvon mukaista. Selvää on, että niin kauan kun ei ollut joukkoluontoista kolhoosiliikettä, „valtatieinä“ olivat alemmat osuustoimintamuodot, varustelu- ja myyntiosuuskunnat, mutta kun näyttämölle astui osuustoiminnan korkein muoto, sen kolhoosimuoto, niin viimeainitusta tuli kehityksen „valtatie“.

Maaseudun sosialistisen kehityksen valtatie, puhuaksemme ilman lainausmerkkejä, muodostaa Leninin osuustoimintasuunnitelma, joka käsittää maatalousosuustoiminnan kaikki muodot, alimmista (varustelu- ja myyntiosuuskunnista) ylimpiin (tuotannollis-kolhoosi-) muotoihin asti. Kolhoosien asettaminen osuustoiminnan **vastakohdaksi** merkitsee leninismin pilkkaamista ja oman tietämättömyytensä tunnustamista.

Neljänneksi, nyt näkevät sokeatkin, että ilman hyökkäystä maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan sekä ilman kolhoosi- ja neuvostotilaliikkeen kehittämistä meillä ei nyt olisi niitä ratkaisevia menestyksiä viljanhankinnoissa, joita olemme kuluvana vuonna saavuttaneet, eikä myöskään niitä kymmenien miljoonien puutien koskemattomia viljavarastoja, jotka ovat jo kerääntyneet valtion käsiin.

Enemmänkin, voidaan varmuudella sanoa, että kolhoosi- ja neuvostotilaliikkeen kasvun ansiosta me olemme lopullisesti pääsemässä tai olemme jo päässeet viljapulasta. Ja kun kolhoosien ja neuvostotilojen kehitys käy joudutettua vauhtia, niin ei ole syytä epäillä sitä, etteikö meidän maastamme kolmisen vuoden kuluttua tule maailman eräs viljarikkaimpia maita, ellei kaikkein viljarikkain maa.

Mitä uutta on nykyisessä kolhoosiliikkeessä? Uutta ja ratkaisevaa nykyisessä kolhoosiliikkeessä on se, että talonpojat eivät liity kolhooseihin yksityisinä ryhminä, niinkuin ennen, vaan kokonaisina kylinä, kunnittain, piireittäin, vieläpä piirikunnittainkin.

Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee, että **kolhoosiin on lähtenyt keskitalonpoika**. Tässä on perusta

sille maatalouden kehityksen perinpohjaiselle murrokselle, joka on Neuvostovallan tärkein saavutus kuluneena vuotena.

Se trotskilaisuuden menshevistinen „käsitys“, että työväenluokka ei kykene saamaan talonpoikaiston perusjoukkoja mukaansa sosialistiseen rakennustyöhön, luhistuu ja särkyä säpäleiksi. Nyt jo sokeatkin näkevät, että keskitalonpoika on kääntynyt kolhoosien puolelle. Nyt on kaikille selvää, että teollisuuden ja maatalouden viisivuotissuunnitelma on sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentamisen viisivuotissuunnitelma, että henkilöillä, jotka eivät usko sosialismin valmiiksi rakentamisen mahdollisuuteen maassamme, ei ole oikeutta tervehtiä viisivuotissuunnitelmaamme.

Kapitalismin Neuvostoliittoon palauttamisesta haaveilevien kaikkien maiden kapitalistien viimeinen toivo, „yksityisomistuksen pyhä periaate“, luhistuu ja hajoaa tomuksi. Talonpojat, joita he pitävät aineena, jolla lannoitetaan maaperä kapitalismia varten, hylkäävät joukoittain „yksityisomistuksen“ ylistetyn lipun ja siirtyvät kollektivismiin raiteille, sosialismin raiteille. Luhistuu viimeinen toivo kapitalismin palauttamisesta.

Tämä muuten selittääkin maamme kapitalististen aineiden epätoivoiset yritykset nostaa vanhan maailman kaikki voimat eteenpäin hyökkäävää sosialismia vastaan, yritykset, jotka johtavat luokkataistelun kärjistymiseen. Pääoma ei halua „kasvaa“ sosialismin.

Siten on selitettävissä myöskin se kiukkuinen ulvonta bolshevismia vastaan, minkä viime aikoina

ovat nostaneet pääoman kahlekoirat, kaikenlaiset Struвет ja Hessenit, Miljukovit ja Kerenskit, Danit ja Abramovitshit. Todellakin, se ei ole leikin asia: katoaa viimeinen toivo kapitalismin palauttamisesta.

Mistä muusta voi tuo luokkaviihollisten hurja kiukku ja tuo pääoman lakeijain vimattu ulvonta olla todistuksena kuin siitä, että puolue on todella saanut ratkaisevan voiton sosialistisen rakennustyön vaikeimmalla rintamalla?

„Vain siinä tapauksessa“, sanoo Lenin, „että meidän onnistuu käytännössä osoittaa talonpojille maan yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen, arttelina viljelemisen edut, ainoastaan siinä tapauksessa, että meidän onnistuu osuustoiminnallisten ja arttelitalouksien avulla auttaa talonpoikaa, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpojalle olevansa oikeassa ja todella saa pysyvästi ja todenteolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon“ (XXIV osa, s. 579).

Näin asettaa Lenin kysymyksen monimiljoonaisen talonpoikaiston työväenluokan puolelle saamisen teistä, talonpoikaiston siirtämisen teistä kolhoosirakennustyön raiteille.

Kulunut vuosi on osoittanut, että puolue suoriutuu menestyksellisesti tästä tehtävästä voittaen päättäväisesti kaikki ja kaikenlaiset vaikeudet tällä tiellä.

„Keskitalonpoikaisto“, sanoo Lenin, „tulee kommunistisessa yhteiskunnassa olemaan meidän puolellamme vasta silloin, kun me helpotamme ja parannamme sen taloudellisia ehtoja. Jos voisimme huomenna antaa 100 tuhatta ensiluokkaista traktoria, varustaa ne bensinillä, hankkia niille kuljettajat (te tiedätte hyvin, että toistaiseksi se on haavetta), niin keskitalonpoika sanoisi: „minä kannatan kommuuninaa“ (s.o. kommunismia). Mutta sitä varten, jotta tämä voitaisiin tehdä, on ensin voitettava kan-

sainvälinen porvaristo, pakoitettava se antamaan meille nämä traktorit tahi kohotettava oma tuotantokykymme sellaiselle tasolle, että kykenemme itse niitä tuottamaan. Vain näin tulee tämä kysymys oikein asetetuksi" (XXIV osa, s. 170).

Näin asettaa Lenin kysymyksen keskitalonpojan teknillisen uudestiaseistamisen teistä, niistä teistä, joiden kautta hänet saadaan kommunismin puolelle.

Kulunut vuosi on osoittanut, että puolue suoriutuu menestyksellisesti tästäkin tehtävästä. Tunnettua on, että lähestyvän vuoden 1930 keväällä meidän vainioillamme tulee olemaan yli 60 tuhatta traktoria, vuoden kuluttua tämän jälkeen — yli 100 tuhatta traktoria ja vielä kahden vuoden kuluttua — yli 250 tuhatta traktoria.

Meillä on nyt mahdollisuuksia muuttaa ylittäenkin todellisuudeksi se, mitä joku vuosi sitten pidettiin „haaveena“.

Siinä on syy siihen, miksi keskitalonpoika on kääntynyt „kommuunian“ puolelle.

Siten on asianlaita puolueen kolmannen saavutuksen suhteen.

Sellaiset ovat puolueen tärkeimmät saavutukset kuluneena vuotena.

JOHTOPÄÄTÖKSET:

Me kuljemme täydellä höyryllä teollistamisen tietä — sosialismiin, jättäen taaksemme vuosisataisen „venäläisen“ takapajuisuutemme.

Meistä tulee metallin maa, autojen ja traktoreiden maa.

Ja kun istutamme Neuvostoliiton autoon ja talonpojan traktoriin,—koettakoot silloin arvoisat kapitalistit, jotka pöyhkeilevät „sivistyksellään“, saavuttaa meidät. Saammepa nähdä, mitkä maat voidaan silloin „määritellä“ takapajuisiksi ja mitkä edistyneiksi.

Marraskuun 3 pnä 1929

„Pravda“ № 259,
marraskuun 7 pnä 1929
Allekirjoitus: J. Stalin